

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

(Συνέχεια και τέλος)

Το καφενείο αυτό τού Κιαφεζέκι ήταν ένα καφενείο, όπως όλα των χωριών της Ελλάδος.

Εφίσηκε μέσα κανείς σπάγγους, σίκα, θειαφοκέρια, κάνουλες, αγγά, λουμίνα, έλλης και... πρόκες για πετάλιωμα. Υπήρχαν ακόμα διού-τροις μουκαλές ούζο και κωνιά και ο κατάμαυρος εσαράπα-λας στη φωτιά, που έβραζε το νερό για τους καφέδες.

Αγγά τηγανισμένα με κοκκινοπιπερο !...

— Δίσε στους μπέηδες ούζο, ελα στον στρατιώτη, ως που να σκάσουνε, κι' όμα πιούνε αρχετιά, βάζε τους μέσα και σάρτο του καμινέτου. Εγώ θά φροντίσω για τ'ά φαγητά.

Σ' ένα πιάτο τσίγγινο, που έβραζε ο καφετζής πιτούρα για τις κόττες, τους τηγνάσα μερικά αγγά, ριχόνοντας μέσα άβθονο αλάτι, σκόδαο, και πιερί κόκκινο !...

Οι Άρβανίτες τ'ά βόφτανε θεσπέσια.

Και όσο τρώγανε τόσο ζητούσανε κι' άλλο ούζο, και όσο έπιναν ούζο, τόσο ζητούσανε κι' άλλα αγγά τηγανισμένα.

— Πιτέρι κόκκινο, υού λέει σε λίγο ο στρατιώτης, δέν υπάφχει άλλο.

— Ρίξε μαύρο, φέξε μπαρούτι, φέξε δτι βοής, πρέπει όμως κέτι να ρίξεις, για να πιούνε.

Τους δώσαμε και πιπερας, έλλης, τυρί, στο όποιον ρίξαμε κού δεύτερο αλάτι.

Οι μπέηδες είχαν μεθύσει για καλά. Μοιρωθήσαν κίνα διού τραγοδία κι' ύστερα ξεκλώθησαν στους Ξυλιένους πάγκους να κοιμηθούνε σάν ξεροί.

— Τώρα, λέω στον σύντροφό μου, φέρε γρήγορα σκουιά για να τους δέσουμε και τρέχα να ειδοποιησης στην Έρσεκιά.

Στό σταύλο που ήσυχάζαν τ'ά αλογά μας, ήσαν κι' άλλα ζώα σταυλισμένα. Γαϊδοίρα φτωχολ, διού αγελάδες που μοιούζαν σάν νέες πεθερές κι' ένα μουλάρι νέο και γαλιαιστερό, σάν νάσανε φιασμένο από χίλινα.

Πήραμε λοιπόν από τό σταύλο μερικά σκουιά, αφήσαμε να σημειώσι δτι θά επισταφούνε, και δέσαμε τους μπέηδες χειροπόδαρα σε πάγκους και τραπέζια. Ο στρατιώτης που καθάλιζενε έπειτα τό αλογό του και εκάλασε γρήγορος για να ειδοποιησι στην Έρσεκιά κι' εγώ φέρεσα τη στολιά μου, πήρα τό ντουφεκι μου, κλειδώσα τού καφενέ τη πόρτα και στάθηκα, φρονός, κι' έφ' όλοιο λόγχι, άκ' έξω.

Ήταν νύχτα άκόμα, βαρεία διά χειμωνιάτικη. Άπάνω, από τόν συνεμασμένο ούρανό, ένα άστεράκι κρυφοκίταζε από κάποια σιγιάμα ότων συννέφων. Κάτου-κάτου, μέσα στό χωριό, κανένα σκυλι γαύγιζε, άπαντώντας άγνωστον σε ποιους κρυφούς της φήσεως θούδους... Άπό τόν διπλανό τό σταύλο άκουγόntonσαν, από καιρό σε καιρό, τ'ά ποδοτυτήματα τών ζώων και μέσα στό καφενείο ροχάλιζαν βαρεία, σιγιά οι Άρβανίτες μπέηδες.

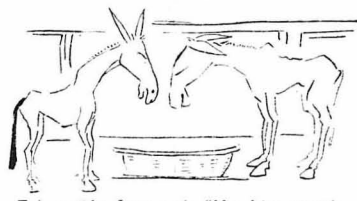
Ένα άστρο κρυφοκίταζε από τόν ούρανό.

Οι Άρβανίτες Μπέηδες είχαν μεθύσει !...

ριπώσι, πώς να εινε εκεί άπάνω ο Καστόλδης; Νά έχη διού πόδια και χονδρά, σφαιροειδή, έξέχοντα νότα και αυτός, ή να εινε κερμαίνος σάν άραχνη, για να σκαρφαλώνη καλύτερα στα πατάβια;

Κι' έπειτα πήγε ο νούς μου στον Μτελινόκη. Ήταν ζωομένος, άγχρός και φρονιαμένος σάν λεύκι μαρομένο. Τι χωσταύσε ή Ήπειρος σ' αυτόν και τι ετύος στην Ήπειρο, για να βασανίση ο ένας τόν άλλο! Μόλις έπάτησε τό χρώμα τό Ήπειρωτικό έπαθε από έναν πυρετό παράξενο. Και τώρα πίνει γαιρικά, θεομαίνεται στα μαγγάλια και στέλει στη θιγνή κρητογραφικά τηλεγραφήματα.

Στό σταύλο ήσαν και άλλα ζώα σταυλισμένα.

Ο τηλεγραφήτης ο Μπουζούβλας, δέν προφταίνει να διαβάση αριθμούς σε Ρώμη και Βιέννη. Τι να λένε οι Άνθρωποι αλάι, κάτω από τ'ά αμύλητα αυτά ψηφία !... Μά ή Μτελινόκενα πάλι που έλεγε, δτι δέν ήξευρε πριν εκάν υπάφχη Ήπειρος! Τότε γιατί άδασσε κι' αυτή, τώρα που εκάν έμαθε δτι υπάφχει, και γιατί θέλει να την καταδικάση να... κπ-α ή ο χ ρ η, όπως δέν θά έπρεπε κι' όπως Ήπειρος δέν θέλει !...

Θυμήθηκα και τ'ά άλλα μέλη του θιάσου της Έπιτροπής, άνθρώπους που τούς Ξεσηρόσαν από τ'ά ευρωπαϊκά τ'ά πέρατα, για μιά ύπόθεσι, την όποιαν είχαν λησι προκαταβολής οι μεγάλοι της Έυρώπης σοματέμποροι. Κι' όμως τους έστειλαν εδού για να παίξουνε μια κομποδία, την εκδικαιοσύνη της εθροπαϊκής διπλωματίας και να χασιόνταν και να άγρονουν και να βαρείται ο ένας τόν άλλο !...

Τ'ά άστεράκι με κιντώσε, λάμποντας περιγλαστικά, χωρίς ν' άπαντάη...

Έβεινη τη στιγμή άκουστικε θόρυβος και ποδοβολήτο μέσα στό σκοτάδι.

— Άλτ! Τίς ελ;

— Έλληνες στρατιώτα.

Ήταν ο σύντροφός μου, που έρχότανε όδηγώντας μια μικρή δύναμη, για να παρκαλάβουν τους μεθυσμένους Άρβανίτες.

Τους παρόδακα τό κλειδι και καθάλιζενε να φήνω.

— Εγώ βιάσομα, τους λέω, γιατί θά ξεμεροσύ και πρέπει να είμαι πρωί—πρωί στην Έπιτροπή.

— Πώς θά τους πάμε, μου λέει ο έπί κεφαλής του άποστατόματου, που εινε σάν φώμα γαϊδοδρα από τό μεθύσι;

— Βάλτε τους μέσα σε τσευβάλια! Φορτωθήτε τους σπιν πλάτες σας, αλλά πάρτε τους από δού, πριν να ξανούξη ή μέρα, γιατί θά 'ρθή ή Έπιτροπή. Δέν πρέπει να τους βρη εδού. Ήρθαν να ξενεργήσουν εναντίον μας, να παρκαλάβουν τό χωριό άρβανίτικο. Σηκώστε τους...

Στις δέκα—έντεκα, κοντά τό μεσημέρι, μπήκαμε, κερμαροτοί και σοβαροί, με την Έπιτροπή τού Κιαφεζέκι.

Οι μπέηδες είχαν μεταφερθεί έγκωρος και παραδοθήσαν στον φρουρομάχο Έρσεκιάς, Μανραντζιά, λογαλό τού Πεξικόου.

Ο Μανραντζιάς τους κοίρωσε τ'ά μακρ'ά μαλλιά, και για να τους τιμωρήση και να τους ταπεινώση, τους έβαλε να σκουιζούνε, κάθε πρωί κι' άπόγευμα, τους θούρους της Έρσεκιάς!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΝΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ

Ή περιφήμη κήποισα ντέ Βορροιά, ή όποια πέραςε μέσα στις διασκεδάσεις και στην πολυτέλεια δση της τη ζωή, όταν άπέθανε σε ηλικία 60 χρονών, άφησε έντολή να της χαράξουν άπάνω στον τάφο τό έξης επιτύμβια :

Έδω άναπαύεται βαθεία μέσ στην κόποινα κυρία πιστή στην ήθονη, που δίχωσ νάχη στις Γραφές έμ-πιστοσύνη (πιστοσύνη) γνώρισε τόν Παράδεισο στη γή.

Ο Μανραντζιάς τους έβαλε να σκουιζούν τους θούρους της Έρσεκιάς.